

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRISHAM, JOHN
Theodore Boone: răpirea / John Grisham;
trad.: Ianina Marinescu. - București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-174-9

I. Marinescu, Ianina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: The Abduction
© 2011 by Belfry Holdings, Inc.
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-174-9

CAPITOLUL 1

April Finnemore fu răpită în toiul nopții, undeva între 21.15, când vorbise ultima oară cu Theo Boone, și 03.30 dimineață, când maică-sa, intrând în camera fetei, își dădu seama că dispăruse. Se pare că răpirea fusese făcută pe grabă; oricine ar fi luat-o pe April nu-i îngăduise să-și ia ceva cu ea. Laptopul rămăsese aici. Deși în camera ei era ordinată, doar niște haine împrăștiate pe ici, pe colo, era destul de greu de stabilit dacă reușise să ia cu ea ceva. Probabil că nu, presupuneau cei de la poliție. Periuța de dinți se afla la locul ei lângă chiuvetă, rucsacul lângă pat, pijamalele pe podea, deci i se dăduse voie măcar să se schimbe. Maică-sa, atunci când nu plângea și nu-i turuia gura, reușise să le spună polițiștilor că puloverul preferat al ficei sale, cel cu alb și albastru, nu era în dulap. Si dispăruseră și tenișii preferați ai lui April.

Curând, polițiștii renunță la ideea că ea ar fi fugit de acasă. Mama ei îi asigură că nu avea nici un motiv să fugă de acasă, iar April nu-și luase cu ea lucrurile necesare pentru o evadare reușită.

O verificare rapidă a casei scoase la iveală că nu existau semne că răpitorul intrase cu forță. Toate ferestrele erau închise, la fel și cele trei uși de la parter. Cine o răpise pe April fosese suficient de prevăzător pentru a închide ușa în urma sa și a o încuia. După cercetarea locuinței și după discuția de vreo oră cu doamna Finnemore, polițiștii hotărâră să stea de vorbă cu Theo Boone. Până la urmă, el era cel mai bun prieten al lui April și seara, înainte de a merge la culcare, de regulă sporovăiau la telefon sau online.

După cum arăta ceasul digital de lângă patul părinților, la reședința Boone telefonul sună la 04.33. Domnul Woods Boone, care dormea iepurește, ridică receptorul, în timp ce doamna Marcella Boone se întoarce pe partea cealaltă, întrebându-se oare cine suna la o asemenea oră. Când domnul Boone spuse: „Da, domnule ofițer“, doamna Boone se trezi de-a binelea și se dădu cu greu jos din pat. Ea ascultă sfârșitul con vorbirii soțului ei, înțelese repede că era ceva legat de April Finnemore și se simți derutată când soțul ei încheie:

– Sigur că da, domnule ofițer, putem ajunge într-un sfert de oră.

– Ce s-a întâmplat, Woods? întrebă ea.

– Se pare că April a fost răpită, iar polițiștii vor să stea de vorbă cu Theo.

– Nu cred că a răpit-o el.

– Păi, s-ar putea să avem o problemă dacă nu e sus în camera lui.

Dar el era în camera lui, dormind profund, și nu auzise telefonul sunând. După ce își puse pe el blugii și un hanorac, le spuse părinților că o sunase pe April de pe mobil seara trecută și că stătuseră de vorbă câteva minute, aşa cum făceau de obicei.

În timp ce mergeau cu mașina prin orașul încă întunecat înainte de ivirea zorilor, Theo nu se putea gândi decât la April și la viața grea pe care o avea, la părinții ei ciudați, la fratele și la sora ei profund marcați de atmosfera de acasă, amândoi luându-și lumea în cap de îndată ce împliniseră vîrstă potrivită. April era cea mai mică dintre cei trei copii ai acestor doi oameni care nu știau ce înseamna o familie adevărată. După spusele lui April, părinții erau nebuni, iar Theo n-o putea contrazice. Amândoi fuseseră condamnați pentru droguri. Mama ei creștea capre la o mică fermă din afara orașului și făcea brânză, o brânză proastă, după părerea lui Theo. Se plimba prin oraș într-un fost dric vopsit în galben, având drept animal de companie o maimuță călare pe o pușcă. Tatăl ei era un hipot bâtrân care, alături de alții câțiva ratați ai anilor '80, continua să cânte într-o formație prăpădită de garaj. Nu avea o slujbă stabilă și adesea dispărea cu săptămânilile. Cei doi Finnemore erau tot timpul în prag de despărțire, discuțiile despre divorț plutind mereu în aer.

April avea încredere în Theo și îi împărtășise lucruri pe care el jurase să nu le mai spună nimănui.

Casa în care locuia familia Finnemore era proprietatea altcuiva, fiind o casă închiriată pe care April o detesta pentru că părinții ei nu erau deloc interesați să o întrețină. Era situată într-o zonă mai veche a orașului Strattenburg, pe o stradă umbroasă, mărginită de alte case ridicate după război și care văzuseră și zile mai bune. Theo fusese acolo doar o singură dată, acum doi ani, la o petrecere nereușită de ziua lui April, organizată în pripă de mama ei. Cei mai mulți dintre copiii invitați nu veniseră pentru că nu le

dăduseră voie părinții, din pricina reputației dubioase a familiei Finnemore.

Când cei trei Boone au ajuns, pe alei erau parcate două mașini de poliție. Vizavi, vecinii stăteau pe verandă și priveau.

În momentul în care membrii familiei Boone intrară oarecum stânjeniți în casă, doamna Finnemore – pe numele ei May, și care-și botezase copiii April, March și August¹ – ședea pe o canapea din camera de zi, discutând cu un polițist în uniformă. Se făcură rapid prezentările; domnul Boone nu o văzuse niciodată.

– Theo, cineva a luat-o pe April, rosti doamna Finnemore pe un ton plin de dramatism.

Apoi izbucni în lacrimi și se întinse să-l îmbrățișeze pe Theo. El nu dorea deloc să fie îmbrățișat, dar cedă din respect și o lăsa să-și facă numărul. Ca de fiecare dată, femeia purta niște veșminte largi, care semăneau mai mult cu un cort decât cu o rochie, de culoare căfeniu-deschis, dintr-un material care aducea cu pânza de sac. Părul ei lung și grizonant era strâns într-o coadă de cal. Oricât ar fi fost de nebună, Theo era mereu impresionat de frumusețea ei. Spre deosebire de mama sa, doamna Finnemore nu făcea nici un efort să fie atrăgătoare – însă unele lucruri nu pot fi ascunse. Mai era și foarte creativă, pe lângă brânza de capră, și mai plăcea să picteze și să facă obiecte din ceramică. April moștenise de la ea partea bună – ochii frumoși și talentul artistic.

După ce doamna Finnemore se liniști, doamna Boone îl întrebă pe polițist:

– Ce s-a întâmplat?

¹ Luni ale anului în limba engleză: mai, aprilie, martie și august (n.tr.)

Acesta îi răspunse făcându-i un rezumat al puținelor fapte pe care le știau până în momentul de față.

– Ai vorbit cu ea aseară? îl întrebă polițistul pe Theo.

Numele lui era Bolick, sergentul Bolick, iar Theo îl cunoștea pentru că îl văzuse pe la tribunal. Theo îi cunoștea pe majoritatea polițiștilor din Strattenburg, precum și pe cei mai mulți dintre avocații, judecătorii, portăreii și funcționarii de la tribunal.

– Da, domnule. La nouă și un sfert, după cum arată telefonul meu, spuse Theo.

Bolick avea reputația de a fi un tip inteligent, dar Theo nu era pregătit să-l placă.

– Ce drăguț! A spus ceva ce ne-ar putea fi de folos acum? Era îngrijorată? Speriată?

Theo se simți imediat prinț la mijloc. Nu putea să mintă un polițist, dar nici nu putea să dezvăluie un secret pe care promisese să-l păstreze. Așa că spuse:

– Nu-mi amintesc nimic de genul acesta.

Doamna Finnemore nu mai plângea; se uita insistenț la Theo, cu ochii ei strălucitori.

– Despre ce ați vorbit? întrebă sergentul Bolick.

În cameră intră un detectiv în haine civile și începu să asculte cu atenție.

– Despre cheștile obișnuite: școală, teme, nu-mi amintesc chiar tot.

Theo văzuse suficiente procese pentru a ști că adesea răspunsurile trebuiau să rămână vagi și că „Nu-mi aduc aminte“ și „Nu mai știu“ erau perfect acceptabile în multe situații.

– Ați stat de vorbă și online?

– Nu, domnule, aseară nu. Doar la telefon.

De multe ori își scriau pe Facebook și își trimiteau sms-uri, dar Theo știa că nu trebuie să se ofere să dea mai multe informații, ci doar să răspundă la întrebarea care i se adresa. O auzise de multe ori pe mama lui spunându-le asta clientelor sale.

– Vreun semn de pătrundere forțată? întrebă domnul Boone.

– Nici unul, răsunse Bolick. Doamna Finnemore dormea adânc în dormitorul de la parter și nu a auzit nimic, iar la un moment dat s-a trezit și s-a dus să controleze ce face April. Și atunci a văzut că fata dispăruse.

Theo se uită la doamna Finnemore care îi aruncă din nou o privire aprigă. El știa adevărul, iar ea știa că el știe adevărul. Problema era că Theo nu putea spune adevărul pentru că îi promisese lui April.

Adevărul era că doamna Finnemore nu fusese acasă în ultimele două nopți. April fusese singură, speriată, cu toate ușile și ferestrele închise cât mai bine; cu o veche bătă de baseball la capul patului; cu telefonul în apropiere, în caz că trebuia să sună la 911, și neavând pe nimeni cu care să vorbească, în afară de Theodore Boone, care jurase să nu spună nimănui. Tatăl ei era plecat din oraș cu trupa lui. Mama ei lua pastile și își pierdea mințile.

– În ultimele câteva zile a menționat April cum că ar vrea să fugă de acasă? îl întrebă detectivul pe Theo.

O, da, tot timpul. Vrea să fugă la Paris și să studieze arta. Vrea să fugă la Los Angeles și să locuiască cu March, sora ei mai mare. Vrea să fugă la Santa Fe și să devină pictoriță. Vrea să fugă, punct.

– Nu-mi aduc aminte de nimic de genul acesta, zise Theo și era adevărat, pentru că „în ultimele câteva zile“ putea să

însemne aproape orice; prin urmare, întrebarea era prea vagă pentru a necesita un răspuns concret din partea sa.

Văzuse asta de nenumărate ori în procese. După părerea lui, sergentul Bolick și detectivul erau mult prea neglijenți cu întrebările lor. Până acum nu reușiseră să-l prindă la îngheșuală, iar el nu spusese nici măcar o minciună.

Pe May Finnemore o podisiră lacrimile și făcu un adevarat spectacol din asta.

Bolick și detectivul îl întrebară pe Theo despre alți prieteni ai lui April, despre posibilele probleme pe care le-ar fi putut avea ea, despre cum se descurca la școală și aşa mai departe. Theo le răsunse scurt, fără prea multe cuvinte.

O polițistă în uniformă coborî în camera de zi și se așeză lângă doamna Finnemore care părea înnebunită de durere. Sergenul Bolick le făcu un semn din cap celor trei Boone, indicându-le să meargă în bucătărie. Îl urmară împreună cu detectivul. Bolick se uită la Theo și îi spuse cu voce joasă:

– Fata ți-a vorbit vreodată de o rudă aflată în închisoare în California?

– Nu, domnule, zise Theo.

– Ești sigur?

– Bineînțeles că sunt sigur.

– Despre ce e vorba? se interesă doamna Boone.

Doar nu era să rămână tacută în vreme ce fiul ei era interogat cu brutalitate. Domnul Boone era gata să intervină și el.

Detectivul scoase o poză alb-negru, de 20 x 25 cm, făcută la arestare, cu un personaj dubios pe care toate detaliile îl descriau ca fiind un infractor cu state vechi.

– Numele lui e Jack Leeper, un nenorocit, explică Bolick. Văr de departe cu May Finnemore și și mai de

departe cu April. A crescut pe aici prin împrejurimi, și-a luat tălpășița cu mult timp în urmă și și-a făcut o carieră ca bătăuș, hoț mărunt, traficant de droguri și aşa mai departe. A fost prins în California acum zece ani pentru răpire, condamnat pe viață, fără posibilitate de eliberare pentru bună purtare. A evadat acum două săptămâni. În după-amiază asta, am primit un indiciu cum că ar putea fi prin zonă.

Theo se uită la chipul sănătos al lui Jack Leeper și simți că îi vine rău. Dacă acest ticălos pusește mâna pe ea, atunci April avea mari probleme.

— Seara trecută, pe la 7.30, continuă Bolick, Leeper a intrat într-un minimarket deținut de niște coreeni la patru străzi distanță de aici, și-a cumpărat țigări și bere și a fost surprins de camerele de supraveghere. Nu e cel mai ișteș escroc din lume. Așa că știm sigur că se află prin zonă.

— De ce ar fi luat-o pe April? rosti Theo cu gâtul uscat și gata să se prăbușească.

— După spusele autorităților din California, în celula lui s-au găsit niște scrisori de la April. Ea coresponda cu el, probabil de milă, căci urma să nu mai iasă niciodată din închisoare. Deci ea începe să-i scrie. Însă am căutat prin camera ei și nu am găsit nici un indiciu cum că el i-ar fi răspuns. Ea nu îi-a pomenit niciodată de asta? întrebă detectivul.

— Niciodată, spuse Theo.

Învățase că ciudata familie a lui April ascundea multe secrete și că ea ținea pentru sine multe lucruri.

Detectivul luă fotografia, iar Theo se simți ușurat. Își dorea să nu mai vadă niciodată acel chip, dar nu credea că-l va putea uita vreodată.

— Bănuim că April îl cunoștea pe răpitor, spuse sergentul Bolick. Altfel cum se poate explica lipsa indiciilor unei intrări forțate?

— Credeți că i-ar putea face vreun rău? întrebă Theo.

— Nu avem cum să știm asta, Theo. Omul ăsta și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în închisoare. Comportamentul lui e imprevizibil. Partea bună e că reușim de fiecare dată să-l prindem.

— Dacă April e cu el, ne va contacta, spuse Theo. Va găsi ea o cale.

— Atunci te rog să ne dai de știere.

— Nici o grija.

— Scuzați-mă, domnule ofițer, interveni doamna Boone, dar am crezut că în astfel de cazuri anchetați mai întâi părinții. Copiii dispăruți sunt de cele mai multe ori răpiți de către unul din părinți, nu-i aşa?

— Corect, răspunse Bolick. Și suntem în căutarea tatălui. După spusele mamei, ea a vorbit cu el ieri după-amiază, iar el era cu trupa lui undeva în vestul Virginiei. Ea e aproape sigură că el nu e implicat în chestia asta.

— April nu-l poate suferi pe taică-său, îi scăpă lui Theo, apoi își dori să-i fi ținut gura.

Mai stătură de vorbă câteva minute, dar era evident că discuția se încheia. Polițiștii le mulțumiră celor trei membri ai familiei Boone că veniseră și le promise să-i țină la curent. Domnul și doamna Boone îi răspunseră că, dacă le puteau fi utili, ei aveau să fie toată ziua la serviciu. Iar Theo, desigur, la școală.

Pe când se îndepărtau cu mașina, doamna Boone spuse:

— Biata copilă! Smulsă din camera ei.